

Но той не пожелала това да стори, макаръ да го съответватъ и всички велики сили за сжщото. За да се помогне на злочеститѣ, не остава друго сръдство, освенъ да прибѣгнемъ до оржжието.

Заповѣдваме на нашата храбра народна армия да навлѣзе въ турската империя и да освободи одринци и македонци! Напредъ! Богъ е съ насъ! — Фердинандъ I.

Музикитѣ грѣмко засвириха „Шуми Марица“, извърши се молебень, офицери и войници казаха:

— На добъръ часъ, братя! Нека се надѣваме на Бога и на нашитѣ мишци.

Сжщиятъ день рано, преди зори, българската войска мина границата и всички се озоваха на турска земя. Какво стана по-нататъкъ? Това ще чуемъ отъ онова славно музикантче, Иванъ Димитровъ, за което говорихме по-рано.

Първитѣ бойни подвизи.

Войната трае вече два месеца. Въ София пристигаха много болни и ранени войници. Всички се настаняваха по болници, казарми, училища, хотели и частни домове за лѣкуване. Много граждани събраха помежду си пари, да бждатъ раздавани на онѣзи оздравѣли войници, които трѣбваше пакъ да заминатъ за бойното поле. Една комисиия отъ стари хора заседаваше до църквата св. Недѣля и тамъ раздаваше помощъ на всѣки боленъ и раненъ войникъ. Минаваха много български и сръбски войници, защото тогава българитѣ и сърбитѣ бѣха приятели и съюзници. Всѣки боленъ получаваше на ржка по единъ златенъ наполеонъ или 20 сребърни лева.